

Arrest

nr. 101 495 van 25 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 16 juli 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 31 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 25 juni 2012.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. SCHIJNS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart op 15 juni 2010 het Rijk te zijn binnengekomen.

Op 16 juni 2010 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

Op 17 november 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 21 december 2010 beslist het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aan de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

Op 19 januari 2011 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag van 17 november 2010 ontvankelijk.

Op 25 juli 2011 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag ongegrond.

Op 10 oktober 2011 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker gegeven (bijlage 13quinquies).

Op 5 februari 2012 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 31 mei 2012 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris tot de onontvankelijkheid van deze aanvraag. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

Betrokkene legt bij haar aanvraag dd. 10.02.2012 een kopie van een bijlage 13quinquies dd. 10.10.2011 voor teneinde haar identiteit aan te tonen. Echter, dit document draagt de vermelding "Dit attest is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs". Bijgevolg kan dit document niet aanvaard worden als een bewijs van haar identiteit. Betrokkene roept in haar aanvraag evenmin in vrijgesteld te zijn van de verplichting om haar identiteit aan te tonen (art. 9ter, §2, 3e lid). Bovendien dienen alle ontvankelijkheidsvoorwaarden vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). Bijgevolg is de aanvraag onontvankelijk.

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken (Bureau Clandestienen - fax: 02 274 66 11).

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij haar bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).(...)"*

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in de nota een exceptie op van gebrek aan belang bij het beroep "in zoverre dit tevens gericht is tegen het op 25.06.2012 betekende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13)".

Uit het verzoekschrift met bijlage blijkt dat het beroep enkel is gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 31 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op

grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. De exceptie is gericht tegen een beslissing die niet wordt aangevochten en dient bijgevolg niet te worden beantwoord.

2.2. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat de verzoekende partij niet aantoonbaar op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoekende partij betoogt in een enig middel als volgt:

“(…) Schending van de artikelen 2, 3 en 14 EVRM; beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel de materiële motiveringsbeginsel; Doordat verwerende partij in hoofde van verzoekende partij de machtiging tot verblijf weigert; Dat verwerende partij in haar bestreden beslissing eenvoudigweg op werpt dat de verklaringen en de medische attesten van verzoekende partij niet aannemelijk zijn om een verblijf wegens medische redenen te verlenen; Dat verwerende partij stelt dat geen bewijs van identiteit bijbrengt.

Terwijl het zorgvuldigheidsbeginsel stelt dat het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden en zijn beslissing stoelt op een correcte feitenfinding; Dat de verwerende partij als zorgvuldig handelende overheid zich moet buigen over alle elementen van het dossier; Dat de overheid zijn beslissing slechts neemt na een behoorlijk afweging van alle ter zake dienende gegevens en belangen.

En terwijl op grond van het materieel motiveringsbeginsel elke administratieve rechtshandeling moet steunen op juiste feitelijke en rechtens aanvaardbare motieven, die in redelijkheid de bestreden beslissing kunnen schragen.

En terwijl het redelijkheidsbeginsel inhoudt dat de overheid bij het nemen van een bestuurshandeling, redelijk oordeelt. Dat het redelijkheidsbeginsel een kennelijke wanverhouding tussen de bestreden beslissing en de feiten waarop zij is gebaseerd, sanctioneert.

b. Toelichting van het middel

De verzoekende partij heeft reeds haar asielprocedure doorlopen en steeds wordt de verzoekende partij geconfronteerd met het feit dat zij haar identiteit niet kan bewijzen.

Aangezien het bewijs van identiteit een ontvankelijkheidsvereiste betreft om een machtiging 9 ter te ontvangen, wordt verzoekende partij kennelijk gediscrimineerd.

Verzoekster is kennelijk staatloos.

De verzoekende partij heeft geen familie of kennissen in haar thuisland meer. Zij kan onmogelijk haar identiteit bewijzen. Gelet op het feit dat de Jezidi wordt gediscrimineerd over de gehele wereld.

Gelet op de artikel 2, 3 en 14 EVRM, zou het onverantwoord en zelfs crimineel zijn verzoekende partij en haar kinderen geen machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter toe te kennen. Immers, het staat onomstotelijk vast dat de medische toestand van de verzoekende partij en haar dochter L. uiterst precair zijn.

Het middel is gegrond.”

3.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“(…) Aangezien verzoekster als enig middel tot nietigverklaring de schending opwerpt van:

- de artikelen 2, 3 en 14 EVRM;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel;*
- de materiële motiveringsplicht.*

Verzoekster acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding heeft geoordeeld dat geen bewijs van identiteit werd aangebracht.

Verzoeksters summiere beschouwingen kunnen niet worden aangenomen.

Artikel 9ter, §3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(…) 2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonbaar op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorziet in § 2, derde lid, niet bevat; ”

De verwerende partij laat gelden dat verzoekster niet ernstig kan betwisten dat zij haar identiteit niet heeft aangetoond, bij het indienen van haar aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verzoekster legde bij haar aanvraag slechts een bijlage 13quinquies voor,

doch dienaangaande oordeelde de gemachtigde geheel terecht dat dit document niet kan worden aanvaard als identiteitsbewijs.

Verzoekster voert in haar enig middel aan dat zij haar identiteit niet kan bewijzen. Verzoekster stelt dat zij kennelijk staatloos is en zij meent dat zij gediscrimineerd wordt, doordat een bewijs van identiteit als ontvankelijkheidsvoorwaarde wordt gesteld voor een aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij laat gelden dat verzoeksters kritiek iedere grondslag mist. In antwoord op verzoeksters beschouwingen, merkt de verwerende partij op dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wel degelijk een uitweg biedt voor vreemdelingen die in de onmogelijkheid verkeren om hun identiteit te bewijzen. Echter dient men te bewijzen dat men onder de toepassing van deze vrijstelling valt.

Terwijl dient te worden vastgesteld dat verzoekster zich in haar aanvraag tot verblijfsmachtiging niet heeft beroepen op het feit dat zij dient te worden vrijgesteld van de verplichting om haar identiteit aan te tonen (artikel 9ter, §2, 3e lid van de Vreemdelingenwet).

Verzoekster voert nog een schending aan van artikel 3 EVRM.

De kritiek van verzoekster komt er in wezen op neer dat art. 3 EVRM zou zijn geschonden doordat haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet werd afgewezen als onontvankelijk, terwijl de medische toestand van haar dochter precair zou zijn.

Uit de vreemdelingenwet zelf en uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat de begrippen uit artikel 9ter Vreemdelingenwet moeten worden verbonden met het begrippenkader van het EVRM en de interpretaties hiervan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

In de zaak *N. vs. het Verenigd Koninkrijk* van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855, hanteert het Hof een aantal principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In dit principearrest geeft het Hof een overzicht van zijn jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest *D. vs. The United Kingdom* (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) waarbij het vervolgens duidelijk de principes vaststelt die het aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. De strenge principes die het Hof sinds voornoemd arrest *D. vs. The United Kingdom* in medische zaken hanteert, werden bijgevolg in 2008 bevestigd door de Grote Kamer van het EHRM. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk geval ('a very exceptional case'), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM 27 mei 2008, grote Kamer, *N. vs. Verenigd Koninkrijk*, § 42). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM. Grote Kamer. 27 mei 2008. *N. t. Verenigd Koninkrijk*» § 42).

Gelet op het belang dat onze wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij de vraag of een verblijfsrecht om ernstige medische redenen moet worden toegekend, is deze hoge drempel dan ook bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, wat ook herhaald bevestigd werd door de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie onder meer arresten *R.v.V. 74.125* (27.01.2012), *73.999* (27.01.2012), *73.890* (24.01.2012), *73.906* (25.01.2012)).

De verwerende partij laat gelden dat de bestreden beslissing verzoekster geenszins verplicht terug te keren naar haar land van herkomst, doch enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen (cf. *R.v.St. nr. 50.187*, 14.11.1994, en nr. *50.130*, 9.11.1994, *Hv.St 1994*, z.p.).

Uit de geciteerde rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, kan verder worden afgeleid dat verzoekster in iedere hypothese eventuele medische elementen kan doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van haar bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing maakt geen schending uit van artikel 3 van het EVRM. (*R.v.V. nr. 72 458* van 22 december 2011)

Een schending van de artikelen 2 en 3 EVRM kan geenszins worden aangenomen.

De verwerende partij laat gelden dat een schending van artikel 14 van het EVRM evenmin wordt aangetoond. Immers kan de voormelde verdragsbepaling, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, enkel dienstig aangevoerd worden in combinatie met een van de andere rechten of vrijheden vermeld in dit Verdrag (*J. VANDELANOTTE* en *G. GOEDERTIER*, *Overzicht publiek recht*, Brugge, Die Keure, 1001, 343). Dergelijke schending van een ander recht of vrijheid vervat in het EVRM wordt door verzoekster niet aannemelijk gemaakt.

De verwerende partij stelt vast dat verzoekster zich in haar inleidend verzoekschrift het recht voorbehoudt om bijkomende stukken voor te leggen in het kader van onderhavige procedure. Dienaangaande dient te worden opgemerkt dat de regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.)

Indien verzoekster aanvullende stukken voor het eerste in het kader van onderhavige procedure zou voorleggen, kan enkel worden vastgesteld dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding hiervan geen kennis had bij het nemen van de bestreden beslissing, waardoor dergelijke stukken niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen leiden.

In zoverre verzoekster in het beschikkend gedeelte van haar inleidend verzoekschrift vraagt dat de bestreden beslissing zou worden hervormd, in die zin dat een verblijfsmachtiging aan verzoekster zou worden toegekend door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, laat de verwerende partij gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen -als annulatierechter- een dergelijke beoordeling niet kan maken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166,820).

Verzoekster maakt middels de uiterst summiere beschouwingen in haar enig middel geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een kennelijk onredelijke beslissing zou genomen hebben.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoeksters aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel inclus.

Terwijl de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

Het enig middel kan niet worden aangenomen.(...)”

3.3.1. Wat de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht betreft, is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling ervan niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 9ter, § 3, 2° van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 3 De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° (...)

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoon op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid niet bevat;

3° (...)

4° (...)

5° (...).”

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij het motief op grond waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard, namelijk dat de verzoekende partij haar identiteit niet aantoon

en dat zij evenmin aantoonbaar vrijgesteld te zijn van de verplichting om haar identiteit aan te tonen, niet met concrete gegevens betwist.

De verzoekende partij stelt dat zij *“steeds wordt (...) geconfronteerd met het feit dat zij haar identiteit niet kan bewijzen”* en dat zij wordt gediscrimineerd omdat het bewijs van identiteit een ontvankelijkheidsvoorwaarde is voor het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verder stelt zij dat zij kennelijk staatloos is.

Waar de verzoekende partij meent dat zij wordt gediscrimineerd omdat een identiteitsbewijs een ontvankelijkheidsvoorwaarde is, wordt erop gewezen dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet zoals hierboven weergegeven, inderdaad de voorwaarde van het aantonen van de identiteit voorziet als ontvankelijkheidsvoorwaarde. Dit artikel is van toepassing op alle vreemdelingen die een aanvraag indienen om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen, zodat de verzoekende partij niet met goed gevolg kan voorhouden dat zij gediscrimineerd wordt. *In casu* werd louter toepassing gemaakt van artikel 9ter, § 3, 2° van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij uit bijgevolg een wetskritiek, waarvoor de Raad niet bevoegd is.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat ze “kennelijk staatloos” is, betreft dit een loutere bewering die niet gestaafd wordt met concrete gegevens en die niet aantoonbaar dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.

Tenslotte uit de verzoekende partij nog de loutere bewering dat zij *“geen familie of kennissen in haar thuisland meer (heeft). Zij kan onmogelijk haar identiteit bewijzen. Gelet op het feit dat de Jezidi wordt gediscrimineerd over de gehele wereld”*. Ook van deze loutere beweringen brengt zij geen begin van bewijs bij. Deze loutere beweringen volstaan niet om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Waar de verzoekende partij ter zitting een stuk neerlegt van 1 februari 2013 waarin de Armeense ambassade te Brussel bevestigt dat de verzoekende partij geen paspoort heeft ontvangen van de Armeense republiek, dient te worden vastgesteld dat dit stuk dateert van na de bestreden beslissing, zodat er onmogelijk rekening mee kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Hieraan wordt toegevoegd dat enkel rekening kan worden gehouden met de in het procedurereglement voorziene stukken, zodat dit stuk uit de debatten dient te worden geweerd.

De verzoekende partij toont niet met concrete gegevens aan dat de bestreden beslissing steunt op een foutieve feitenvinding of genomen werd op kennelijk onredelijke wijze. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De verzoekende partij slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op de voorgaande analyse blijkt dat de verzoekende partij met haar betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

3.3.3. Artikel 3 van het EVRM vereist dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

De verzoekende partij beperkt zich in het middel tot de bewering dat “*het onverantwoord en zelfs crimineel (zou) zijn verzoekende partij en haar kinderen geen machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter toe te kennen*”. De verzoekende partij beperkt zich tot deze bewering en brengt geen concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aan ter staving van deze kritiek. Zij toont bijgevolg niet aan dat ze een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

Daarenboven dient erop te worden gewezen dat niets een ernstig zieke vreemdeling en zijn familieleden verhindert om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten, ingeval medische redenen een terugkeer zouden verhinderen.

Artikel 14 van het EVRM luidt als volgt:

“Het genot van de rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, moet worden verzekerd zonder enig onderscheid op welke grond ook, zoals geslacht, ras, kleur, taal, godsdienst, politieke of andere mening, nationale of maatschappelijke afkomst, het behoren tot een nationale minderheid, vermogen, geboorte of andere status.”

Zoals hierboven reeds vermeld, toont de verzoekende partij niet aan dat zij wordt gediscrimineerd. Zij toont de schending van artikel 14 van het EVRM dan ook niet aan.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiend april tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET, kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET